

OFICIO DE ARMAS

concerto conmemorativo dos 450 anos Batalla de Lepanto (7.10. 1571)

xoves 28 de outubro, 20h.

IGREXA MONACAL CONVENTUAL DE SAN DOMINGOS, Tui

Vigo

Se Alberto Carretero achégase da man de Emilia Pardo Bazán, aos sutís procesos psicolóxicos da sensibilidade feminina en *O encaixe roto*; o compositor serbio Djordje Markovic suliña en *Proximidade* aspectos relacionados co ruído e a alienación que pasan inadvertidos na experiencia cotiá. Pola súa banda Otero Moreira homenaxea o noso patrimonio natural no seu novo traballo: *Solitarias infindas as sequoias*. Presentamos **Oficio de armas**: o fragor da batalla, a paisaxe calma, e un mundo sen homes; tres imaxes complementarias da guerra e as súas consecuencias. Completa o programa *Point Vermeil* (2021) para violín só e electrónica do grande compositor portugués Miguel Azguime

No marco das actividades organizadas polo Concello de Tui con motivo das celebracións dos 450 anos Batalla de Lepanto, o 7 de outubro de 1571, presentamos tres estreas mundiais para cuarteto e trío de cordas. Un xeito inmillorable de dar a coñecer e proxectar de cara as vindeiras xeracións o fermoso retablo de *A Nosa Señora do Rosario* (arquitecto anónimo portugués, 1740), magnífica táboa que acolle a igrexa monacal conventual de San Domingos de Tui.

RAMÓN OTERO MOREIRA (A Coruña, España) *Solitarias infindas as sequoias**

(2021) para cuarteto de cordas amplificado

DJORDJE MARKOVIC (Serbia) *Proximidade**

(2021) para trío de cordas amplificado

MIGUEL AZGUIME (Portugal) *Point Vermeil*

(2021) para violín só e electrónica

ALBERTO CARRETERO (Sevilla, España) *O encaixe roto**

(2021) para cuarteto de cordas

*Estrea mundial

VERTIXE SONORA

Vítor Vieira, Ana Carmen Sánchez *violín*

Francisco Caldeira *viola* | Hugo Paiva *violoncello*

Miguel Azguime *electrónica en vivo* | Miguel Otero *difusión sonora*

AS OBRAS

Solitarias, infindas, as sequoias

(Otero Moreira, 2021)

Solitarias, infindas, as sequoias

...no vértice dun pensamento, de terra e pedra, entre a sombra mesta e o sol de mediodía...

...no arco dun pasoa milenario, que por demorarse na súa andadura, arraiga pensativo nunha terra remota, nun tempo suspendido...

...para quen mira lonxe, coa ollada perdida, suspendido; mais a quen mire con fondura, a quen mire dentro, as sequoias devolveránlle a mirada, e aquel tempo suspendido tornarásese vertixinoso, deslizarásese na curva dun instante sen límites...

...e o seu movemento revelarásese, fulgurante, indistinguible, inmerso nun tempo que desborda o pasado e o futuro...

Otero Moreira

Proximidade (Djordje Markovic, 2021)

para trío de cordas

En *Proximidade* Con esta peza, intento abordar o tema da alienación sonora causada pola normalidade do ruído no que a percepción humana está diariamente inmersa e responder como se pasa por alto. a experiencia auditiva diaria pódese achegar ao foco artístico e expoñela dentro da música. Para este propósito, uso o (s) micrófono (s) piezoeléctrico para aumentar aspectos silenciosos certos sons e facelos máis audibles, facendo fincapé na proximidade das cousas que soan. O enredo de sons amplificados e desconectados realzaos provocando un efecto sinérxico.

Djordje Markovic

Point Vermeil (Miguel Azguime, 2020-21)

para violín solo e electrónica en directo

O material da peza resulta das operacións e transposicións realizadas en certas partes dun espectro harmónico sobre si mesmo. A microrinterválica, consecuencia directa do espectro orixinal, é omnipresente en toda a peza. A electrónica –exclusivamente en tempo real– desmende o rol de “intérprete” xunto co violinista, peña unha concepción “de música de cámara instrumental”, nunha extensión tímbrica e dialóxica do instrumento consigo mesmo. *Point Vermeil* foi escrita para Vítor Vieira a quen está adicada.

Miguel Azguime

O encaixe roto (Alberto Carretero, 2021)

para cuarteto de cordas

Título directo e sonoro dunha das historias de Emilia Pardo Bazán. Trata dun texto feminista antes da carta que anticipa os movementos sociais posteriores, mostro aspectos da psicoloxía feminina frecuentemente silenciados ou mal vestidos por ningunha muller. O xeito no que a Coruñesa describe as escenas e constrúe a dinámica dos acontecementos serve como base para a dramaturxia musical que, sen ser descritiva, induce estados de ánimo e unha promella de percepcións baseadas en posibles procesos psicolóxicos. A arquitectura musical está guiada por un impulso motor que xera un movemento continuo e inexorable que se ramifica cara aos nosos instrumentos, articulándose ou tempo en función dos niveis de velocidade e da intensidade real e percibida. O tecido rasgado e ao mesmo tempo semitransparente, que suxire algo máis que espectáculo, inspira as escenas tímbricas e rítmicas do cuarteto de corda. A calor das cordas permite unha paleta de cores que vai dende sons cuasi vocais ata calafríos, grietas, golpes e outros movementos que evocan a natureza humana. O marco textual da obra crea unha especie de labirinto, no que a violencia asume o papel do minotauro, do que non só hai que escapar, senón do que hai que vencelo.

Alberto Carretero

OS COMPOSITORES

Alberto Carretero (Sevilla, 1985)

Estudou composición na súa cidade natal, Enxeñaría Superior Informática e Grao en Periodismo, con Premio Extraordinario en todas as elas. Tamén completou a Licenciatura en Historia e Ciencias da Música, o Máster e o Doutoramento sobre composición musical bioinspirada con Premio Extraordinario. Poseedor de numerosos premios e recoñecementos internacionais, a súa música ten interpretado en salas como o Centro Pompidou de París, Carnegie Hall de Nueva York, Sibelius Academy de Helsinki, Auditorio Nacional de Música de Madrid, Museo Reina Sofía, Fundación BBVA, Teatro da Maestranza, Fundación Juan March, etc. Traballou con Klangforum, Musikfabrik, Recherche, Intercontemporain, Real Orquesta Sinfónica de Sevilla, Orquesta SWR Stuttgart, PluralEnsemble, Neoperfusion, Sax-Ensemble, Taller Sonoro, Zahir, BCN216 etc. por Verso, Columna Música e Radio Nacional de España. No campo das novas tecnoloxías estivo no IRCAM (París), SWR ExperimentalStudio (Freiburg), Bial International de Arte Contemporáneo (Sevilla), In Sonora (Madrid) e Phonos (Barcelona). Autor de publicacións de investigación e asinou composición internacional convidado. Ensinou composición no Real Conservatorio Superior de Música de Madrid e é catedrático de composición por oposición no Conservatorio Superior de Música de Sevilla.

Miguel Azguime (Lisboa, 1960)

Distinguído pola orixinalidade e diversidade da súa obra, o mundo musical de Miguel Azguime reflicte un enfoque que se basea nas súas múltiples facetas como compositor, intérprete e poeta. Esta triple actividade decántase nunha visión case mística da música e da arte.

Xunto con Paula Azguime fundou o Miso Ensemble en 1985, un dúo recoñecido polo público e pola crítica con un dos grupos de interpretación contemporáneos portugueses máis importantes.

A música de Miguel Azguime confía na innovación estética e na liberdade, revelando unha mestura intensamente emotiva de escritura instrumental acústica e electrónica.

Compositor e poeta, Miguel Azguime desafia sen tregua os límites entre a música, o texto e o drama, configurando así novas bases na música contemporánea e redefinindo o teatro musical e a ópera.

As conexións entre “Azguime” o compositor e “Azguime” poeta e intérprete, fixeron nacer unha relación de texto e música única, desenvolvida nos conceptos Teatro Electroacústico e Nova Op-Era. As óperas multimedia “Salt Itinerary” (2006) e “A Laugh To Cry” (2013) son algunhas das moitas obras que materializan esta idea.

A música de Miguel Azguime foi interpretada en todo o mundo por solistas, conxuntos e directores de renome, sendo presentada regularmente nalgúns dos principais festivais internacionais de música contemporánea. Ademais do seu traballo creativo, adicouse activamente á promoción da música nova portuguesa como director artístico de numerosos proxectos, nomeadamente Miso Music Portugal, Festival Música Viva, Miso Records, o Centro de Información e Investigación Musical de Portugal, ... e tamén como investigador.

Otero Moreira (Pontevedra, 1982)

A súa música xorde da exploración de dous enfoques creativos. Por unha banda, o contraste entre sons con elementos contrastantes ben diferenciados e sons con elementos contrastantes unificados nun todo orgánico, onde conviven unidade e diversidade: un diálogo entre antítese e antinomia como principio xerador de formas. Por outra banda, o uso de obxectos sonoros illados de materiais pre-gravados, para a súa posterior “multiplicación” alterando os seus parámetros sonoros, repetición ou redistribución en todo tipo de combinacións lineais ou superpostas.

Djordje Marković (Novi Sad, Serbia, 1986).

Estudou composición e filosofía na Academia de Artes da Universidade de Novi Sad con Zoran Mulić. Tamén estudou Filosofía na mesma universidade, licenciándose en Estética e Filosofía da Música. Completou os estudos de posgrao en Composición na Universidade de Graz con Beat Furrer. As súas obras teñen unha presenza constante no panorama internacional. Tamén está activo no eido da música contemporánea e experimental.

VINDEIROS CONCERTOS

venres 29 de outubro, 20h.

MARCO, Vigo

SAÍR [vir]

sábado 30 de outubro, 20h.

CONCATEDRAL DE SANTA MARÍA DE VIGO,

Vigo

NOITES BRANCAS

domingo 31 de outubro, 19h.

AUDITORIO MARTÍN CÓDAX, Vigo

TEMPO EXPOSTO E...